

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **ČSAD Praha Holding a.s.**, se sídlem Pod Výtopnou 13/10, Praha 8,
zastoupeného: JUDr. Janou Felixovou, advokátkou, FELIX A SPOL.,
advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Praha 5, U Nikolajky 833/5

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu
1/376

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2015, č.j. 2014/28977-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. A-T-366/2014, č.j. MPSV-UP/24352-5/14/AIS-ZAM (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se žalobci podle ustanovení § 78 odst. 4 a 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o zaměstnanosti*“), neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 4. čtvrtletí roku 2013.

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že zaměstnával osoby se zdravotním postižením i ve čtvrtém čtvrtletí roku 2013, proto i za toto čtvrtletí požádal dne 30. ledna 2014 o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením ve smyslu zákona o zaměstnanosti. K žádosti byly připojeny veškeré požadované podklady včetně potvrzení, že žalobce nemá k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí, tj. 31. prosinci 2013, žádné nedoplatky v oblasti daňové, sociálního a ani zdravotního pojištění. Výjimku představoval k 31. prosinci 2013 drobný nedoplatek na penále na zdravotním pojištění u Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále jen „*VZP nebo zdravotní pojišťovna*“) ve výši xxxx,- Kč, o němž však žalobce nevěděl a ani vědět nemohl. Nedoplatek vznikl v souvislosti s podáním opravného přehledu o pojistném na veřejné zdravotní pojištění kvůli následnému doplatku pojistného za měsíc květen 2013. Nedoplatek na pojistném za měsíc květen roku 2013 byl uhrazen 16. září 2013. Jak bylo zjištěno později, VZP vyměřila penále za předmětný nedoplatek až po uhrazení pojistného, a to ve čtvrtém čtvrtletí roku 2013. VZP o této skutečnosti žádným způsobem žalobce neinformovala. VZP rovněž nevydala žádné rozhodnutí či platební výměr. Dlužnou částku VZP po žalobci nijak nepožadovala ani nevymáhala.

[3] Podle názoru žalobce z obsahu napadeného rozhodnutí v kontextu obsahu odvolání je dobře patrné, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), když žalovaný v rámci rozhodnutí pouze obsáhle rekapituluje průběh řízení, obsah odvolání a právní úpravu, která na daný případ dopadá, aby následně zcela formalisticky (stejně jako v případě rozhodnutí o rozkladu vycházejí z právního textualismu) dospěl k závěru, aniž by se komplexně vypořádal s argumentací žalobce, že odvolání není důvodné. Rozhodnutí musí obsahovat popis skutkového stavu, úvahu stran rekonstrukce právní normy (respektující zásady a principy dané oblasti práva) z právního předpisu, včetně zohlednění smyslu a účelu právní úpravy, a logickou subsumpci zjištěného skutkového stavu pod hypotézu takto získané právní normy. Jedině takové rozhodnutí odpovídá ust. § 68 správního řádu a může být řádně přezkoumáno. Strohé opakování zákonného textu, které je v zásadě výlučným obsahem napadeného rozhodnutí, v žádném případě uvedenému neodpovídá.

[4] Dále žalobce namítá, že žalovaný rozhodoval silně formalisticky, když zcela opomenul to, že rozhodný pro rekonstrukci právní normy a její aplikaci je primárně cíl sledovaný zákonodárcem, přičemž je-li to k jeho dosažení nutné, je povinností jak v oblasti práva soukromého, tak v oblasti práva veřejného i na straně orgánu veřejné moci vykročit z prosté litery zákona a aplikovat právo tak, aby bylo dosaženo sledovaného účelu (viz

nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 671/13). Při nahlédnutí a žalobcem citovaném výňatku z důvodové zprávy k zákonu o zaměstnanosti (Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna 2002-2006, tisk 527/0) je nepochybné, že primárním cílem právní úpravy zaměstnávání osob se zdravotním postižením je zajistit, mj. i prostřednictvím příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, handicapovaným osobám, pokud možno, rovnou příležitost v přístupu k zaměstnání, resp. rovnou příležitost při pracovním uplatnění. Tento účel jak Úřad práce, tak žalovaný svým postupem vůči žalobci zcela popírá.

[5] Žalobce nepopírá, že měl k rozhodnému dni nedoplatek na penále ve výši xxxx,- Kč z titulu veřejného zdravotního pojištění, avšak zdůrazňuje, že o penále nebyl v rozhodné době jakkoli vyrozuměn. Penále bylo navíc vyměřeno relativně pozdě po zaplacení pojistného, jehož se týkalo. Žalobce se o penále dozvěděl až 21. ledna 2014. Nemohl jej tedy uhradit v zákonné lhůtě do 15. kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za který se příspěvek žádá.

[6] Žalobce též ani nepopírá, že lhůta k podání žádosti o prominutí podmínek pro přiznání příspěvku uplynula dne 28. 2. 2014, přičemž však žalovanému byla doručena až 29. 4. 2014, tedy byla podána opožděně, přesto dle žalobce je závěr žalovaného správný jen potud, nebude-li se hledět na cíl předmětné právní úpravy. V momentě, kdy by žalovaný reflektoval shora uvedené stran účelu právní úpravy a úmyslu zákonodárce a dbal-li by závazků České republiky plynoucích z čl. 26 a 29 Listiny základních práv a svobod, musel by nutně vykročit z litery zákona a v rámci úvahy o jeho nepřiměřené tvrdosti žádosti žalobce vyhovět. Totéž platí o závěru žalovaného o výši nedoplatků, která nedosahovala zákonem předvídané výše 10 000,- Kč, tzn. i kdyby byla žádost podána včas, nebylo by o čem rozhodovat.

[7] Závěrem žalobce ještě zdůraznil, že ustanovení § 3 správního řádu předpokládá, že správní orgán před vydáním rozhodnutí zjistí stav věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. V kontextu zásady legitimního očekávání a principu právní jistoty je pro věc zásadní, že žalobce byl ve věci nesprávně instruován Úřadem práce. Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že taková skutečnost nemá oporu ve spise, žaloba připomíná, že správní řízení je ovládáno zásadou oficiality, neuplatňuje se v něm (v tomto případě) zásada dispoziční, tzn. je odpovědností správního orgánu, aby prověřil a řádně zjistil všechny rozhodné skutečnosti. Účastníku řízení, který uvede rozhodné tvrzení, nelze přičítat k tíži (jak to žalovaný činí), pokud správní orgán, pravděpodobně máje oproti účastníku řízení jistou pochybnost o přesnosti tvrzení, neučiní patřičné kroky k tomu, aby jej ověřil. Jinak řečeno, pokud správní orgán nedostojí zásadě oficiality, což vede k porušení povinnosti podle ust. § 3 správního řádu, jde zjevně o neodstranitelnou vadu řízení a tedy i rozhodnutí, která způsobuje jeho nezákonnost.

[8] Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl obdobné důvody, jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového správního rozhodnutí.

[9] Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[10] Dne 31. 3. 2014 vydal Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu rozhodnutí pod sp. zn. A-T-366/2014, č.j. MPSV-UP/24352-5/14/AIS-ZAM, kterým rozhodl o tom, že se podle ustanovení § 78 odst. 4 a 8 písm. b) zákona neposkytuje žalobci příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 4. čtvrtletí roku 2013. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[11] Dne 15. 4. 2015 vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutí, kterým odvolání žalobce do rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu rozhodnutí pod sp. zn. A-T-366/2014, č.j. MPSV-UP/24352-5/14/AIS-ZAM zamítlo a rozhodnutí potvrdilo. Odůvodnilo to tak, že ze spisového materiálu vyplynulo, že odvolatel měl ke dni 31. 12. 2013 splatný nedoplatek u VZP na penále ve výši xxx,- Kč, který byl podle potvrzení této instituce uhrazen dne 24. 1. 2014. Splatný nedoplatek vůči VZP sice nepřesáhl k poslednímu dni 3. čtvrtletí roku 2013 částku 10.000,- Kč, se kterou zákon o zaměstnanosti spojuje výjimku, ovšem splatný nedoplatek uhradil až dne 24. 1. 2014, nikoliv nejpozději dne 15. 1. 2014, proto nebylo možno v případě odvolatele postup podle ust. § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti uplatnit. V daném případě nemohlo být ani odvolateli vyhověno v jeho požadavku o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti, neboť podle ust. § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti tato žádost musí být ministerstvu doručena nejpozději do konce druhého kalendářního měsíce následujícího po uplynutí kalendářního čtvrtletí, za které je o příspěvek žádáno, tj. jeho žádost byla podána zjevně opožděně dne 15. 4. 2014.

[12] K námitce žalobce, podle níž nedoplatek vznikl zcela výjimečně a v souvislosti s podáním opravného přehledu o pojistném a následnému doplatku pojistného za měsíc květen 2013, žalovaný uvedl, že je zkoumána faktická bezdlužnost a není relevantní, z jakých důvodů nedoplatek vůči VZP vznikl. Relevantní v daném případě je, že nedoplatek vůči VZP, byť je do 10 000,- Kč, nebyl uhrazen v zákonné lhůtě do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá. Je skutečně pouze na žadateli o příspěvek, aby dbal na to, aby všechny podmínky nároku na předmětný příspěvek splnil. Není relevantní, že VZP nedoplatek po žalobci nevymáhala, ani z jakých důvodů nepožádal úřad práce o potvrzení bezdlužnosti. Požádat úřad práce o zjištění bezdlužnosti bylo zcela v dispozici žadatele o příspěvek. Nelze přihlídnout ani k tvrzení, že žalobce byl nesprávně instruován ze strany zaměstnance úřadu práce, neboť něco takového nemá oporu ve spisovém materiálu.

[13] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[14] Soud následně posoudil žalobu podle následujících ustanovení.

[15] Podle ust. § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném v rozhodné době: *Zaměstnavateli zaměstnávajícímu na chráněných pracovních místech (§ 75) více než 50 % osob*

shodu s prvopisem potvrzuje: T. K.

se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce pro poskytování příspěvku je krajská pobočka Úřadu práce, v jejímž obvodu má sídlo zaměstnavatel, který je právnickou osobou, nebo v jejímž obvodu má bydliště zaměstnavatel, který je fyzickou osobou.

[16] Podle ust. § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném v rozhodné době: *Příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Příspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, s výjimkou případů, kdy*

a) bylo povoleno splácení ve splátkách a zaměstnavatel není v prodlení se splácením splátek nebo bylo povoleno posečkání daně, nebo

b) součet všech splatných nedoplateků zaměstnavatele k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nebo je uhradil do 5 pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatecích od krajské pobočky Úřadu práce dozvěděl v případě, že si údaje o nedoplatecích podle § 147b zjistil Úřad práce sám, pokud mu k tomu dal zaměstnavatel souhlas a za tímto účelem zprostil příslušný finanční nebo celní úřad povinnosti mlčenlivosti vůči Úřadu práce; uhrazení nedoplatku je zaměstnavatel povinen krajské pobočce Úřadu práce doložit.

[17] Podle ust. § 78 odst. 8 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném v rozhodné době: *Krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí*

a) poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 4,

b) neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a),

c) neposkytnutí části příspěvku ve výši odpovídající vynaloženým prostředkům na mzdy nebo platy, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění těch zaměstnanců, u kterých zaměstnavatel nedoloží, že jsou osobami se zdravotním postižením, nebo na které nelze podle odstavce 6 nebo 7 příspěvek poskytnout; současně musí být splněny podmínky uvedené v písmenu a),

d) neposkytnutí příspěvku nebo jeho části ve výši odpovídající nevyplacené mzdě nebo platu a neodvedenému pojistnému ke dni podání žádosti, nebo

e) neposkytnutí zvýšení příspěvku podle odstavce 3 nebo jeho části v případě, že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením nebo v případě nesplnění podmínky uplynutí 12 měsíců ode dne obsazení zřízeného chráněného pracovního místa nebo ode dne vymezení chráněného pracovního místa,

f) neposkytnutí příspěvku, pokud byla zaměstnavateli uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3 a ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o uložení této pokuty neuplynuly 3 roky.

[18] Soud v této souvislosti uvádí, že první víceméně velmi obecnou žalobní námitkou nelze dost dobře posoudit, a to zejména pro její velkou obecnost. Podle judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto je také povinností žalobce přesně vymezit žalobní bod, uvést konkrétní protiargumenty. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

[19] V návaznosti na shora uvedené soud uvádí, že první žalobní námitka (bod) žalobce, spočívající v tom, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům ust. § 68 správního řádu, je natolik obecná, že se jí soud mohl zabývat pouze v obecné rovině. Na takto obecnou (naprosto neurčitou) žalobní námitku lze totiž reagovat jen těžko, neboť žalobce v tomto žalobním bodu neosvětlil, z jakých důvodů přesně rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům správního rozhodnutí. Žalobce pouze uvádí, že rozhodnutí musí obsahovat popis skutkového stavu, úvahu stran rekonstrukce právní normy (respektující zásady a principy dané oblasti práva) z právního předpisu, včetně zohlednění smyslu a účelu právní úpravy, a logickou subsumpci zjištěného skutkového stavu pod hypotézu takto získané právní normy. Podle názoru soudu však rozhodnutí žalovaného těmito požadavkům vyhovuje, neboť z napadeného rozhodnutí je dostatečně patrné to, z jakého důvodu zamítl odvolání žalobce, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil, a to včetně nutných odkazů na příslušná zákonná ustanovení. V napadeném rozhodnutí je naprosto jasně uvedeno, že: „*odvolatel prokazatelně nesplnil všechny zákonné podmínky nároku na daný příspěvek, když nesplnil podmínku tzv. bezdlužnosti ve smyslu § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti*“ (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), neboť „*ke dni 31. 12. 2013 měl odvolatel splatný nedoplatek u VZP na penále ve výši 848,- Kč...*“ (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Dále je v napadeném rozhodnutí jasně rozebráno, že „*splatný nedoplatek vůči VZP sice nepřesáhl k poslednímu dni 3. čtvrtletí roku 2013 částku 10.000,- Kč, se kterou zákon o zaměstnanosti spojuje výjimku, ovšem splatný nedoplatek uhradil až dne 24. 1. 2014, nikoliv nejpozději dne 15. 1. 2014, proto nebylo možno v případě odvolatele postup podle ust. § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti uplatnit*“. Dále je nutno uvést, že v daném případě nemohlo být ani odvolateli vyhověno v jeho požadavku o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti, pokud jde o výši nedoplateků“, protože podle ust. § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti musí být tato žádost ministerstvu doručena nejpozději do konce druhého kalendářního měsíce následujícího po uplynutí kalendářního čtvrtletí, za které je o příspěvek žádáno, tj. jeho žádost žalobce byla podána zjevně opožděně dne 15. 4. 2014. (viz str. 3 napadeného rozhodnutí).

[20] Soud též musí v dané věci předejít, že nyní posuzovaná věc je skutkově jasná, proto ani rozsáhlejší odůvodnění napadené rozhodnutí nevyžaduje. Ostatně ani žalobce v žalobě nerozporuje skutková zjištění správního orgánu. Skutečnost, že VZP ke dni 31. 12. 2013 evidovala u žalobce splatný dluh, nepopírá, poukazuje však na to, že o dluhu nevěděl, a že ani VZP po něm dlužnou částku nijak nepožadovala ani nevymáhala a dále to, že pokud „by o něm byl řádně spraven, ihned by zjednal nápravu“ (viz str. 2 v žalobě). Soud se musí ztotožnit s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, podle něhož správní orgán musí v souladu s ust. § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti zkoumat pouze faktickou bezdlužnost ke konkrétnímu datu, a nikoliv cokoli jiného, jako například to, že nedoplatek vznikl zcela výjimečně, nebo z jakých důvodů nedoplatek vůči VZP vznikl. Jak žalovaný uvedl: „Tzv. bezdlužnost žadatele o příspěvek je vyžadována pro získání nároku na příspěvek proto, aby tento příspěvek byl poskytován toliko subjektům s bezproblémovou platební morálkou. Jestliže měl odvolatel ke dni 31. 12. 2013 splatný závazek vůči VZP, jeho platební morálka řádná nebyla“ (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Stejně se soud musí ztotožnit s argumentací žalovaného, podle něhož „bylo pouze na odvolateli, aby si zjistil, zda nemá k příslušnému datu u VZP nějaký dluh, neboť mohl předpokládat, že z důvodů případného dluhu vůči VZP by mu příspěvek nemusel být poskytnut z důvodu nesplnění podmínky tzv. bezdlužnosti“ (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Argumentace žalovaného je podle názoru soudu naprosto logická a věcná, vychází ze znění právní normy a žalobce proti ní závažnou protiargumentaci nenabízí.

[21] Druhou žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný rozhodoval silně formalisticky, když zcela opomenul to, že rozhodný pro rekonstrukci právní normy a její aplikaci je primárně cíl sledovaný zákonodárcem.

[22] K této námitce soud uvádí, že poskytováním uvedeného příspěvku se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46, v němž se zabýval poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2008, uvedl k účelu zákona následující: [12] *Osoby se zdravotním postižením mají přirozeně obtížnější situaci při hledání vhodného zaměstnání. Stát se proto snaží řadou opatření jejich šance na trhu práce vyrovnávat a mnohdy osoby se zdravotním postižením či jejich zaměstnavatele cíleně zvýhodňuje, a to prostřednictvím nejrůznějších přímých i nepřímých podpor. Základním právním předpisem je v tomto směru zákon o zaměstnanosti, který zaměstnávání osob se zdravotním postižením řeší v části třetí (§ 67 – § 84) s tím, že se těmito osobám poskytuje zvýšená ochrana na trhu práce. Jedná se o právo zdravotně postižené osoby na pracovní rehabilitaci (poradenská činnost zaměřená na volbu povolání, volbu zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti, teoretická a praktická příprava pro zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, zprostředkování zaměstnání), o možnost zaměstnavatele uzavřít s úřadem práce dohodu o chráněném pracovním místě a získat příspěvek na náklady vynaložené na jeho zřízení či příspěvek na částečnou úhradu provozních nákladů, o nyní posuzovaný příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. [...] Posuzovaný příspěvek je jednoznačně motivačním opatřením, jeho účelem je stimulovat zájem podnikatelů o zaměstnávání osob se zdravotním postižením a kompenzovat případné snížené výnosy a zvýšené náklady z důvodu jejich zaměstnávání. Finanční prostředky vyčleněné na tyto příspěvky jsou poskytovány z rozpočtové kapitoly Ministerstva práce a sociálních věcí a podléhají rozpočtovým pravidlům.*

shodu s prvopisem potvrzuje: T. K.

Svojí povahou jde o účelovou dotaci. Jde o příspěvek, který není úřadem práce poskytován na základě dohody, ale zaměstnavateli na něj při splnění zákonných podmínek vzniká nárok.

[13] Rozšířený senát v označeném rozsudku dodal, že první zákonem o zaměstnanosti stanovenou podmínkou pro poskytnutí příspěvku je zaměstnávání více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Protože výše příspěvku vychází ze skutečně vyplacených prostředků na mzdy a platy, včetně pojistného a případného zvýšení o další náklady, je příspěvek poskytován zpětně vždy za uplynulé kalendářní čtvrtletí. Doručení žádosti o příspěvek úřadu práce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí čtvrtletí je druhou podmínkou pro poskytnutí příspěvku (srov. § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti). Třetí podmínkou pro poskytnutí příspěvku je tzv. bezdlužnost zaměstnavatele (srov. § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti).“

[23] Jak vyplývá z výše uvedeného, argumentace žalobce, podle něhož jeho pochybení jsou marginální, a tudíž že příspěvek mu měl být přiznán, neboť hlavní účel zákona je zajištění zaměstnávání osob se zdravotním postižením, je argumentací nesprávnou. Argumentace žalobce je založena na tom, že správní orgán neměl s ohledem na cíl právní úpravy, a skutečnost, že žalobce takové osoby zaměstnává, v jeho případě postupovat v souladu se zákonem, a ignorovat zákonnou podmínku bezdlužnosti zaměstnavatele. Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve shora citovaném rozsudku, příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením je zaměstnavateli poskytován výhradně při splnění zákonných podmínek, z nichž první stanovenou podmínkou pro poskytnutí příspěvku je zaměstnávání více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců zaměstnavatele, druhou podmínkou je doručení žádosti o příspěvek úřadu práce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí čtvrtletí, a třetí podmínkou je tzv. bezdlužnost zaměstnavatele. To jsou podmínky, které musí správní orgán rozhodující o udělení příspěvku zkoumat, což v posuzovaném případě také správně učinil. Dále správní uvážení správního orgánu v daném případě nedosahuje, resp. správní orgán může v rámci svého správního uvážení rozhodovat výhradně v zákonných mezích, aniž by se mohl z těchto zákonných mezí jakkoliv odchýlit. V tomto případě je zákonná úprava i judikatura naprosto jasná, a pokud žalobce jednu ze zákonných podmínek nesplnil, nemohl mu vzniknout nárok na vyhovění jeho žádosti, a to právě pro rozpor se zákonem. Výklad, který by takovou úpravu popřel, považuje soud za nepřipustný, neboť by tím výslovně správní orgán popřel povinnosti, které mu zákon při rozhodování stanoví, a které správní orgán sám tímto způsobem měnit nemůže. Jinými slovy řečeno, výkladem, který žalobce v žalobě uplatňuje, by se dospělo k naprosto opačnému výsledku, než tomu, který právní norma přímo stanoví.

[24] Třetí žalobní námitkou žalobce bylo, že byl nesprávně instruován Úřadem práce, a že správní řízení je ovládáno zásadou oficiality, to znamená, že je odpovědností správního orgánu, aby prověřil a řádně zjistil všechny rozhodné skutečnosti, což v jeho případě žalovaný neučinil.

[25] Soud nemůže ani této argumentaci žalobce přisvědčit, neboť řízení o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je řízením o žádosti, které je zahájeno dnem, kdy podání podatele ve formě žádosti nebo jiného návrhu došlo věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (viz ust. 44 správního řádu). Jedná se tedy o řízení, které je ovládáno zásadou dispoziční a je tedy zcela na podateli (účastníku řízení),

shodu s prvopisem potvrzuje: T. K.

zda uvedenou žádost vůbec podá. Správní řád proto připouští i možnosti, že účastník řízení předmět své žádosti v průběhu řízení změní, popř. předmět žádosti zúží anebo žádost vezme zcela zpět. V takovém případě správní orgán řízení o předmětné žádosti zastaví. Nejedná se tudíž o řízení zahájené z moci úřední podle § 46 správního řádu, které má právo a povinnost zahájit pouze správní orgán, jakmile nastane zákonem předvídaná skutečnost a je ovládáno zásadou oficiality. V rámci výše uvedeného to má pro žadatele (žalobce) ty důsledky, že je povinností žalobce v řízení před správním orgánem něco tvrdit, a též v daném řízení prokázat (osvědčit), jinak nemůže být jeho nároku vyhověno (viz např. též ust. § 52 správního řádu). Pokud žalobce tedy tvrdí, že byl nesprávně instruován Úřadem práce, měl tuto skutečnost nějak doložit, což však neučinil. Ani tato skutečnost by však nemohla zvrátit důvod pro příslušné rozhodnutí, tedy nedostatek bezdlužnosti na straně žalobce jako zaměstnavatele, což je nesplnění zákonné podmínky, která brání poskytnutí příslušného příspěvku. I kdyby tedy byl nějakým způsobem žalobce poučen u správního orgánu, těžko by takové poučení mohlo vést k tomu, že by nesplnění zákonné podmínky zhojilo.

[26] Soud pak ještě pro úplnost uvádí, že poukaz žalobce na skutečnost, že o příslušném penále nevěděl, nemůže mít na posouzení zákonných podmínek vliv. S ohledem na skutečnost, že penále bylo uhrazeno, nebylo tak logicky zdravotní pojišťovnou vymáháno, přesto však vzniklo a bylo evidováno. Pokud žalobce uvádí, že o něm nevěděl, tak toto jeho tvrzení je možné akceptovat pouze v časovém období, kdy vzniklo, nikoliv však již v době, kdy jej zaplatil, resp. kdy k příslušné žádosti předkládal potvrzení zdravotní pojišťovny, z něhož dluh na zdravotním pojištění k příslušnému datu byl patrný. Minimálně v této chvíli již o tomto dluhu věděl a mohl tak využít zákonných prostředků, které mu zákon k prominutí nabízí (postup podle ust. § 78 odst. 4 písm. b) a ust. § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti). Pokud žalobce podal svou žádost o příspěvek v době, kdy lhůta podle ust. § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti již uplynula, jedná se o projev jeho vůle, do něhož nemůže správní orgán nijak vstupovat a jej ovlivňovat, a případné negativní následky takového postupu tak musí nést pouze žalobce jako žadatel. V této souvislosti pak soud poukazuje, že žalobce svým postupem zmeškal i lhůtu podle ust. § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, kdy již mu muselo být jednoznačně zjevné, že nedoplatek na pojistném u zdravotní pojišťovny má, když vyplývalo z potvrzení VZP o jeho bezdlužnosti, a kterou podával v době, kdy lhůta pro případné rozhodnutí o prominutí ještě běžela. Pokud tak žalobce neučinil (resp. takovou žádost o prominutí) podal opožděně, opět je nutné konstatovat již řečené, tedy že se jednalo o jeho projev vůle, do něhož nemá správní úřad pravomoc jakkoliv vstupovat, a nepříznivé následky takového postupu tak musí nést žalobce.

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

shodu s prvopisem potvrzuje: T. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 10. ledna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

shodu s prvopisem potvrzuje: T. K.